

Малайски приказки.

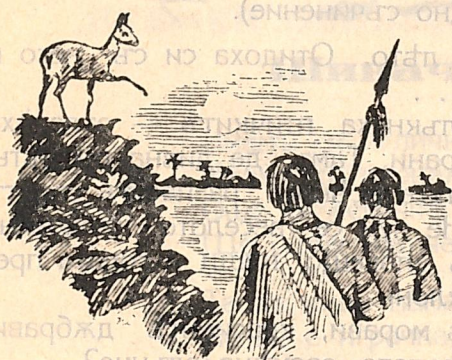
Въ горитѣ на Малайскиятъ архипелагъ живѣе едно мъничко и красиво животно—еленъ-джудже, наречено отъ малайцитѣ Пеландо. Пеландо прилича на обикновениятъ еленъ, само че е безъ рога. На голѣмина е колкото една малка котка. Той е строенъ, съ тънки като моливчета крачка, съ голѣми, живи очи—изразителни и тѣжни. Това красиво и нѣжно животно кара неволно хората да го обичатъ.

Пеландо обитава първобитнитѣ гори. Нему е нужна тѣхната вѣчна сѣнка и недостъпностъ.

Мѣстнитѣ жители понѣкога ловятъ Пеландо, въ нарочно изкопани за това трапове. Тѣ, обаче, не го ценятъ като храна, защото имъ дава много малко месо. Малайцитѣ обичатъ много това животно и сѣ го направили герой на цѣль редъ приказки, въ които му приписватъ умъ, изобретателностъ, хитростъ и даже мъдростъ и справедливостъ.

Пелиндо сѣдия на хората.

Единъ малаецъ далъ на другъ пари въ заемъ, съ условие да му ги върне следъ два месеца.

Минали двата месеца, а длѣжника нито мислилъ да върне паритѣ. Когато заемодавецътъ му напомнилъ, той отговорилъ:

— Единъ месецъ.

Почакалъ заемодавецътъ още единъ месецъ. Напомнилъ му отново.

— За сега месецътъ е единъ, — отговорилъ длѣжника. — Когато станатъ два — ще ти върна паритѣ.

Оплакалъ се заемодавецътъ на Пеландо и го помолилъ да имъ бѣде сѣдия.

Кѣсно презъ нощта Пеландо повикалъ двамата малайци край една рѣка. Било пълнолуние. Месецътъ свѣтилъ ясно и се оглеждалъ въ рѣката.

— Това какво е? — попиталъ Пеландо длѣжника, като му показалъ отражението на месеца въ рѣката.

— Това е месецъ, — отговорилъ длѣжника,